

 ישראל במלחמה

גיליון מס. 2836 * כז' תמוז תשפ"ד * 2 אוגוסט 2024

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

ברכה שהוקראה בחג המשק 76 של כפר הנשיא - 26 ליולי 24

ערב טוב,

אנחנו נמצאים ללא ספק בתקופה מאתגרת של מאבקים ושינויים!
האם הקיץ הזה הוא החם ביותר הידוע לנו, או שזה רק נדמה לנו?
האם יהיה שינוי מהותי עם שכנינו בעזה ובלבנון, או שזה רק נדמה לנו?
האם יהיה שינוי בממשלה ובשלטון, או שגם זה רק נדמה לנו?

שני דברים ברורים, וזה לא נדמה לנו, אנחנו במלחמה... והדרישה להחזרת החטופים והחטופות גוברת מעל הכול... נתמוך במהלכים שיביאו לסוף המצב הזה, שאינו ניתן יותר להכלה, שיחזרו כולם במהרה הביתה, ושיחלימו כול הנפגעים, אמן...

משפחות, חברים, תושבים, משפחות מפונים, ואורחים, ברכות חמות לחג המשק ואיחולים לשותפות ולחברות טובה בין כולנו, אנחנו מסתכלים קדימה לשנים שבדרך, 76 שנים כבר חלפו מאז הוקם הקיבוץ.

מישהו יודע מהו חג המשק במילה אחת? ובכן זאת "חגיגה"! ובשתי מילים? "אהבה ואוכל" (שזה בדיוק 76 בגימטריה). לכן, היום ומחר נשמח ונאהב אחד את השני, ונאכל בכיף בברנץ' של לב הקיבוץ, ולאחר מכן יהיה מפגש רחב, במשק הילדים, שמארגנת המועצה.

כיף להיות כאן, ולמרות המצב אנחנו חוגגים! כפר הנשיא בצמיחה מתמדת, כמה נתונים (לא חשבתי שצריך, אבל נתבקשתי...), מחג המשק הקודם, הצטרפו 10 חברים, נולדו 7 ילדים, ונפטרו 6 חברים רובם בשיבה טובה. היום הישוב כולל במספרים עגולים, כ 260 חברים, 150 ילדים עד צבא וכולל שנת שירות, 80 צעירים בצבא או בטיולים או בלימודים, 80 תושבי הרחבה, 160 שוכרי דירות בקיבוץ, **סה"כ כ 730 תושבים**.

בישוב כולו ישנם 342 בתים, בבנייה בשכונה עוד 18 יחידות ובהמשך עוד 29 סה"כ 47, וכך נגיע בעוד מספר קטן של שנים ל 400 בתים, ולמעלה מ 800 תושבים.

זה מחייב לחשוב קדימה, איך לנווט את החברה הצומחת לשיתוף פעולה, רגיעה, תמיכה, והקשבה. אני יודע שאנחנו חברי הוועד, לא מגיעים ושומעים את כולם, אבל משתדלים.

אחד המאפיינים הבולטים של הקיבוץ הוא יכולתו להתאים עצמו לסביבה המשתנה ולהישאר רלוונטי לחבריו. ואכן לאורך שנות קיומנו עברנו שינויים והתאמות כמעט בכל התחומים, מבלי לאבד את עקרונות הליבה. השינויים שעברנו, לא תמיד אהודים, ויש המגדירים אותנו כאילו "זה כבר לא קיבוץ", וזה לא נכון!

כי, התמזל מזלנו, ובחלקנו נפל גורל נפלא, לזכות במשפחה מעולה, קיבוץ כפר הנשיא, משפחה מיוחדת במינה, אמיתית ומדהימה. וכעת, נאחל לכולנו המשך צמיחה, ועם קצת רצון, נקדם בכול יום ועוד יום את "החזון" (שגם זה 76 בגימטריה).

לסיום, ברכות חמות, תודה לחברי כפר הנשיא, לתושבים, לאורחים, ולמשפחות המפונים,

חג התיישבות שמח... יוסי כץ

שלוש מאות יום בציפורני החמאס

עד סוף השבוע החטופים יסגרו 300 יום בשבי החמאס. הם רעבים, מוכים ומעונים. ועדיין הדיבורים של ראש הממשלה על 'ניצחון מוחלט' מזכירים לנו שכבר 299 יום 115 חטופים חיים ומתים. והעת כנר נגרעת. (נכתב ביום רביעי)

נתניהו חייהם בידך המגואלות בדם. תחזיר אותם עכשיו, בעודם בחיים. כמה חיילים יצטרכו עוד למות לשווא, במלחמה שאין לה תכלית ושום יעד ברור מלבד להגיד לא לשחרור החטופים. ארבעה חטופים שוחררו בעודם בחיים. אחרים חולצו מתים. נותרו עוד 115 במרתפי החמאס. שחרר אותם, ראש ממשלה מתועב שמתפנק עם רעייתו במטוס של מיליארד דולר בזמן שאזרחיו נמקים למוות במרתפי החמאס. אילו היה ולו מעט צדק קוסמי היית מת במקומם. מזמן...

וכך עובדת מכונת הרעל

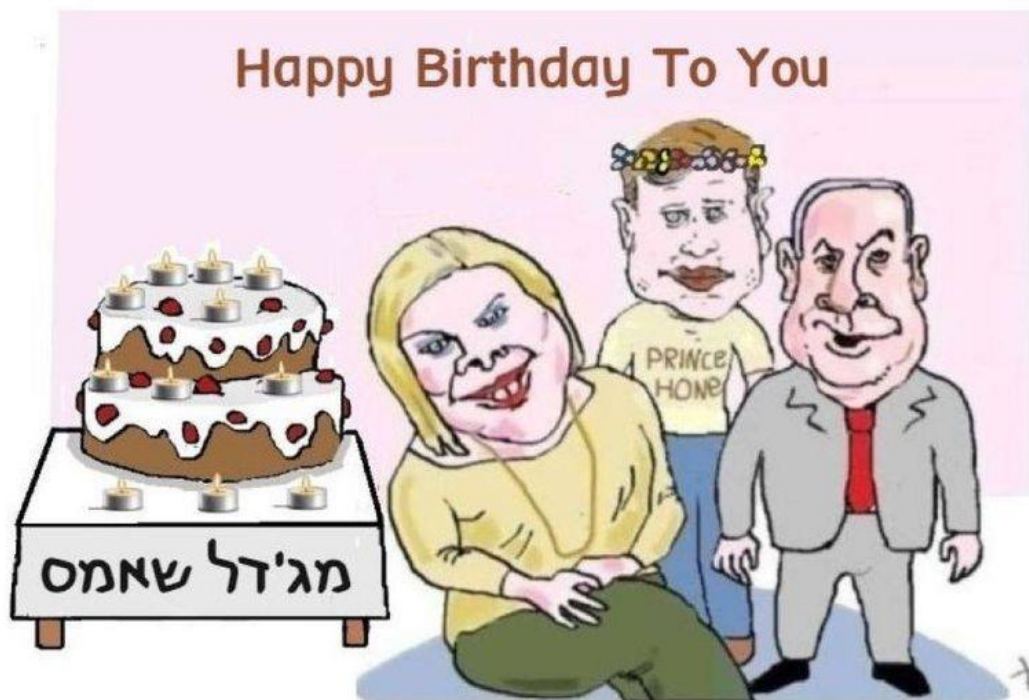
1. תשמעו סיפור: לפני כמה ימים תליתי את הקריקטורה הזאת (שמופיעה כאן למטה) על הקיר שלי בפיס. וכמו תמיד מכונת הרעל הבלתי נלאית לא הכזיבה גם הפעם. לא חלפו כעשרים דקות ועלתה תגובה של אשר ממודיעין (קרוב לוודאי בוט שכיר ממכונת הרעל שיושב במשרד ראש הממשלה).

2. וכך הוא סוחט לאט ובהנאה את בלוטות הארס שלו וכותב לי: "לא הבנתי, מי שירה את הרקטה למג'דאל שאמס אלה לא החברים שלכם שהבאתם אל הגבול בבריחה שלכם מלבנון? לא אלה שנתתם להם שדה גז בתור דמי פרוטקשן? מודעות עצמית, מכיר?"

3. אני מקווה שהבנתם את המסר. הבוט טוען שתושבי הצפון לא פונו, הם ברחו מלבנון עאלק. או שאולי הוא מתכוון לנסיגה של צה"ל מלבנון בשנת 2,000, נסיגה שסיימה את מלחמת לבנון הראשונה. וכל זה קרה כי יאיר לפיד עשה הסכם עם לבנון. יעני אוסלו ב'. והפואנטה המוחצת מגיעה בסוף, הבוט מזמין אותי לבדוק את המודעות העצמית.

4. אז כן. ככה זה עובד. מכונת הרעל מתקתקת באופן כה שקוף ומוחץ. קורה אסון. מחדל. 12 ילדים נהרגים מפגיעת טיל במגרש כדורגל במג'דל שאמס, ממש בזמן שרעייתו וראש המשלה שלה חוגגים יומולדת לילד ז' במיאמי. תוך שניות הם מתחילים להניח תשתית לאמת אלטרנטיבית. ועוד מעט ראש המל"ל צחי הנגבי יפטיר באדישות "תקלה".

5. נו טוב, תתנחמו בכך שזהו רק הספתח. מחר כל ערוצי השידור כבר יוצפו בזרם גועש עכור ומצחין של שיח רעיל. ראו הוזהרתם!

בציפיה לברברים

את השיר הזה כתבתי מזמן. באמת מזמן. אבל בעקבות אירוע ההתעללות המזעזע במחבל שכלוא במחנה המעצר בשדה תימן (לשון הידיעה ב- ynet : "תשעה חיילים עוכבו לחקירה במחנה שדה תימן בחשד להתעללות מינית קשה במחבל נוחבה שהיה עצור במקום. החשודים עוכבו אחרי שהמחבל פונה לבית החולים עם חבלות קשות בישבנו"). ולאחר מכן הפריצה למחנה הצבאי, תוך כדי שבירת שעריו, של אספסוף מגובה בחברי כנסת של ארגון הטרור עוצמה יהודית. אני מעלה אותו שוב וגם זה בעיתוי קשה, מחריד, של 12 הילדים שנהרגו מפגיעת טיל בזמן ששיחקו כדורגל במג'דל שאמס. וכמו הרבה דברים קשים שקורים כאן בזמן האחרון, מדרדר אותנו אל התהום במהירות מבהילה.

בַּצְפִּיה לברברים

אִמְרָנוּ- יוֹם אֶחָד הֵם יָגִיעוּ
יוֹם אֶחָד תִּבְשִׁיל הַצִּפִּיה
וְתִקְרָם עוֹר וְגִידִים וּמִכְאוֹב
וְתִהְיֶה לַחֲרָדָה אֵימָה.

אִמְרָנוּ- יוֹם אֶחָד הֵם יָגִיעוּ

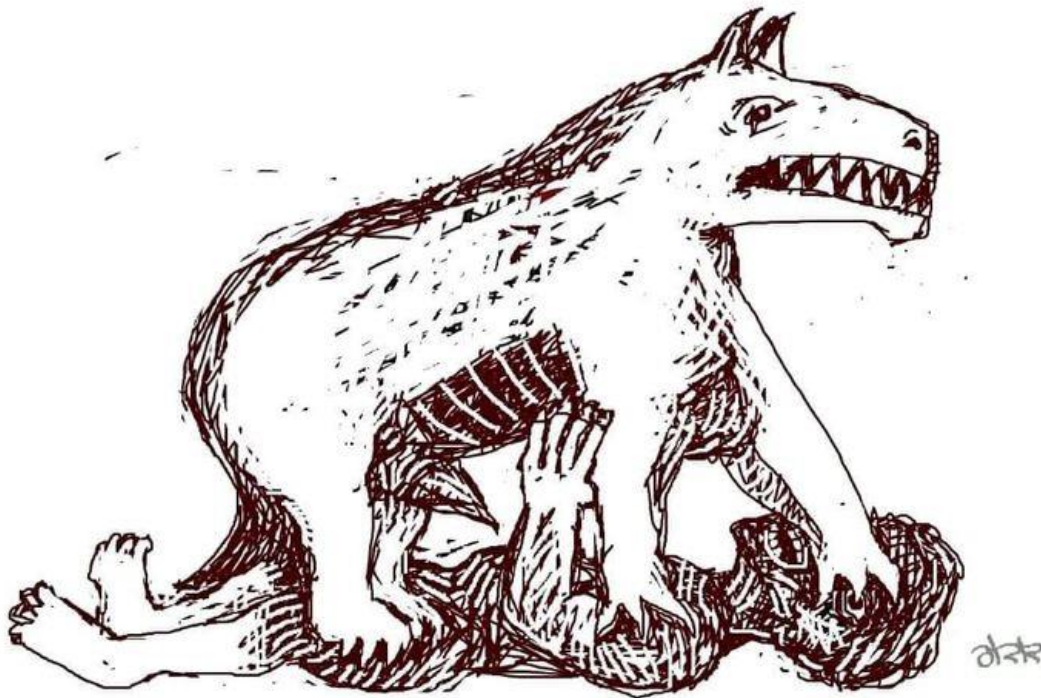
חֲרָדָתָנוּ תִּהְיֶה תְלוּיָה וְעוֹמָדָת
מִנְגֵּד, שְׁנִים מְטַפְטְפוֹת
כְּמוֹ טְפוֹת אֵינְפוּזִיָּה-
זְמַן קֶצֶר שֶׁל חַיִּים וְחֹטָה שֶׁבִּשְׁלָה
וְשִׁבְעַת הַמִּינִים בֵּין שְׁמַיִם
כְּחָלִים וְחֲרוּלֵי קֵץ.

אִמְרָנוּ- יוֹם אֶחָד הֵם יָגִיעוּ

וְלִפְעָמִים הִזָּה מִי מֵאֲתָנוּ אוֹמֵר נוֹאֵשׁ
שֶׁם קֵץ לַחַיּוֹ אוֹ כּוֹתֵב שִׁיר
אוֹ חוֹרֵשׁ שְׂדֵה אוֹ בּוֹנֵה בַּיִת.
רַק שְׁנֵאוֹת אֶפְלוֹת נֶאֱגָרוּ

במסִתְרִי חֲמוֹת הַלֵּב
וְלֹא יִלְכְּנוּ לְהַבִּיט עוֹד
אִישׁ בְּעֵינֵי רֵעֵהוּ.

יּוֹם אֶחָד הֵם הִגִּיעוּ

עמוס בולס השקמים

בזמן האחרון ישנה הרגשה מסוייטת וקשה עד מאוד, שלאן שאתה לא פונה במדינה הקטנה והחבוטה שלנו מכל עבר אתה חוטף מכה קשה. בדרום, בצפון ואפילו במרכז. מעניין שאת ההגדרה היפה ביותר למצב הזה מצאתי בתנ"ך בספר עמוס.

עמוס, אותו נוקד, רועה צאן ובקר שניסה בצניעות להתחמק מהמשימה האלוהית בטענה, האמיתית יש לומר, ש"לא נביא אֲנִי וְלֹא בֶן נְבִיא אֲנִי כִּי בֹקֵר אֲנִי וּבֹלֵס שְׁקָמִים". ואותו עמוס בהמשך הסיפור מגדיר כה יפה את הסיטואציה האנושית הקשה שבתוכה אנחנו נתונים היום.

בספר עמוס בפרק ה' הוא מתאר את המצב הנואש כך "כְּאִשֶּׁר יָנוֹס אִישׁ מִפְּנֵי הָאָרֶץ וּפָגְעוּ הַדֵּב וּבָא הַבַּיִת וְסִמָּה יָדוֹ עַל הַקִּיר וַיִּנָּשְׁכוּ הַנֶּחֱשׁ".

ודווקא לכן אני בא לידי הבנה שאם בזמנו של עמוס כבר הכירו את המצב הנואש הזה וידעו לתאר אותו באופן כה מדויק. ואחר כך קמו והמשיכו בכל זאת לחיות, כנראה שגם אנחנו נמצא את הדרך להתגבר ולנצח את הברברים שמנסים לכבוש אותנו מבפנים. ושאוּלי יש לנו בכל זאת עתיד שכולו תלוי אך ורק בנו. ולכן, צאו לרחובות ולכיכרות ותילחמו כדי להעביר את ממשלת הזדון שמפרקת את החברה הישראלית לשבטים ותת שבטים שנלחמים אלה באלה, ממשלה שלא נחה לרגע ממשימת הפירוק של החברה הישראלית שלקחה על עצמה.

• נקמת ילד קטן

מיד לאחר הפוגרום בקישינב בשנת 1903 כתב ח.נ. ביאליק את הישר "על השחיטה". הבית האחרון, הנהו כאן

וארור האזמר: נקם!

נקמה כזאת, נקמת דם ילד קטן

עוד לא-ברא השטן -

ויקב הדם את-התהום!

יקב הדם עד תהמות מחשכים,

ואכל בחשך וחתר שם

כל-מוסדות הארץ הנמקים.

12 ילדים שנהנו ממשחק כדורגל בשבת אחרי הצהריים, נרצחו בפגיעה אחת של טיל, שירה ארגון המרצחים, החיזבאללה. ילדים, כן, הם היו ילדים, ולא כפי שתיאר אותם השר הבריטי: YOUNG MEN. הם ממש לא היו סתם גברים צעירים, גם לא חיילים, כפי שמרמז הכינוי של כבוד השר, הם היו ילדים! אחת מהילדות אפילו לא זוהתה במשך זמן רב כי גופה התרסק לרסיסים. והיה הילד ממשפחת חלבי שבתמונתו שהתפרסמה בעתון הוא מצולם עטוי בעניבת פרפר שחורה. זאת הייתה כנראה תמונה מאירוע משפחתי שבו הוא לקח חלק. אני לא יכולתי להסיר את עיני מעניבת הפרפר השחורה הזאת.

נקמת ילד קטן עוד לא ברא השטן.

• ההתגייסות לטובת הילדים המאושפדים

כבר למחרת האסון התגייסו בכל הארץ רבים לפעולה לטובת המשפחות והילדים שאושפזו אחרי פציעתם, גם אצלנו, ביזמת אירנה ובעזרתן של רינת אורן (את השמות של עוד מתנדבים אשמח לפרסם בשבוע הבא, אנא יידעו אותי), נאספו באלונית ממתקים וצעצועים לרוב, וכבר בום שלישי הועברו לרכז הרפואי "זיו" ולבית החולים פוריה. הבעת הזדהות ותרומה, הן המעט שיכולנו לעשות במצב זה.

אולי הגיעה השעה שכמדינה נתקן א העוולות שנעשו, לאורך השנים, לאזרחים הדרוזיים של המדינה. ההתחלה צריכה להיות בהעברת התקציבים שהובטחו למגזר, ולתיקון חוק הלאום, אשר מפלה לרעה את האזרחים שאינם יהודים, במדינת ישראל.

• וועדת חקירה? הצחקתם אותי.

כל כך הרבה אזרחים קוראים להקמת וועדת חקירה ממלכתית לחקירת מחדלי השבעה באוקטובר, כל המחדלים של לפני וכל אלה שאחרי.

באמת. האם כבר יושמו מסקנות וועדת החקירה של אסון הכרמל? ומה עם אסון מירון? וזה לא הכל.

אני כבר לא מצפה לעוד וועדת חקירה שתוצאותיה, או חוסר תוצאותיה, רק יתסכלו אותי.

• חג המשק

איזה חג נפלא היה לנו. למרות המלחמה, ואף על פי כן ודווקא! כן, חג נפלא.

מה היה לנו? פתיחת תערוכת צילום של למעלה מעשרים חברים וחברות (מבוגרים!) שלמדו צילום בעזרת הסמארטפונים שלהם בחדשים האחרונים אצל דרור ארצי. מסיבה באמפי וליד הבריכה, בראנץ' שהאכיל לשובע מאות(?) סועדים שנהנו גם מהאוכל וגם מהחברותא, ומסיבת אחר הצהריים ערב, שרק נקטעה בגלל המתקפה על מג'דל שאמס.

כמה מילים על המופע המרכזי ועל סוד ההצלחה שלו: ראשית, השתתפות המונים, כל אחד תרם משהו לטובת הארגון והסידור, כל אחד תרם משהו לאחד המופעים, וכך נוצרה מעורבות של הרבה מאד אנשים מכל הגילים. וכמובן הארגון של ליאת הנמרצת, של יפעת ווייסבקר, צילה בן-רשף, וכל מי שעסק במלאכה, שוודאי הייתי צריכה להזכיר בשם.

והסוד הנוסף: האיחוד של שלוש מסיבות הקיץ הרגילות: חג המשק, מופע כתת בר המצווה, ומצעד הדגלים המסורתי יחד עם ההכרזה על שמה של הכתה החדשה: "ערבה" וקבלת הכיתה לחיק הכיתות כולן (רחל גינת אמרה 58 סה"כ, ממש משהו לחגוג!).

תודה לכל מי שעשה לנו את החג הנפלא הזה.

ולסיום – שוב ושוב ושוב

מי ייתן ויחזרו החטופים בעודם בחיים, ותוחזרנה גופותיהם של אלה שמתו במעבה האדמה ברצועת עזה.

מי ייתן ותסתיים המלחמה הזאת בקרוב, וכל חיילי המילואים ישובו לבתיהם.

מי ייתן וישובו כל המפונים ליישוביהם, ובמהרה בימינו יתחיל שיקום ביתם.

מי ייתן ותשוב היימנוט אל משפחתה.

שבת שלום

תמר וולפין

שלושה חיילים לחינוך

מדי פעם אני מתנדבת בלב הקיבוץ. בזמן החופש הגדול ופעילות התלתונים, מגיש צוות לב הקיבוץ ארוחות צהריים לתלתונים. בשבוע המבחן גם הגיעו לארוחות בני ובנות הנעורים שהיו המדריכים של המחנות והמדריכים של הנעורים והתלתונים, בקיצור למעלה מ 100 איש. וביניהם ראיתי חיילים במדים. שאלתי מי הם החיילים ונאמר לי שצה"ל נתן לנו וליישובים שלא פונו במלחמה חיילים שיעזרו במערכת החינוך ובקייטנות של הקיץ. התעניינתי וזכיתי בראיון עם 3 חיילים.

אביב, איתי ויואב הם בני 21. שלושתם היו לפני הגיוס בשנת שרות או במכינה והתגייסו בגיל 19. אחד מהם אף היה בשנה ב' של המכינה. הם הגיעו אלינו מחיל החינוך.

לפני כשנתיים וחצי הוקמה יחידה בחיל החינוך שנקראת "דרך הנגב". מטרת היחידה היא ללמד עברית בבתי ספר בדואים בפזורה של הנגב, הכרת והנגשת צה"ל בדרך חיובית ושבירת סטיגמות בין החברה האזרחית הבדואית (בעיקר נוער) לבין הצבא.

הרקע של שלושתם הוא תנועת נוער והדרכה. איתי הגיע ליחידה אחרי שהחליט לצאת מקורס חובלים ונלחם להגיע ליחידה. אביב הגיע מגרעין נח"ל של תנועת החלוץ והיה במכינה. יואב היה תלמיד בפנימיה ונשאר עם נוער נעל"ה בזמן הקורונה וגילה שהוא אוהב ללמד עברית. היה במכינת נחשון בשדרות וחיפש תפקיד משמעותי בגלל הפרופיל.

היחידה "דרך הנגב" נסגרה בינואר אחרי תחילת המלחמה. היו חילופי תפקידים ביחידה וצרכים אחרים בפיקוד דרום.

עם סגירת היחידה נשלחו החיילים לעבודות על פי הצרכים שיצרה המלחמה. לחמ"ל של שדרות, לחקלאות ועבודה עם מפונים. הם עבדו בירושלים עם ילדים ונוער במסגרות החינוכיות במלונות, ואחר הצהריים בחינוך הבלתי פורמלי, עם תושבי שלומי, שלומית ושדרות.

לפני תחילת העבודה ביחידה הם עברו קורס הוראה והדרכה במגמת עברית. גם עברו קורס קצר בערבית והיה להם מתרגם לערבית. הקורס נמשך חודשיים והועבר על ידי מפקדות שכבר היו מורות לעברית וגם על ידי אזרחיות עובדות צה"ל.

הם לימדו בתוך כיתות בבתי ספר בפזורה באבו רביע ובאבו תלול באזור ערד ואזור ירוחם. הם היו במדים אך ללא נשק. חלק מהכיתות היו בפחונים. הילדים קיבלו אותם מאד יפה, הם נותנים כבוד לחיילים, מכבדים אדם קרבי. הם סקרנים אבל הידע שלהם מאד מצומצם. לא היו בעיות משמעת והם היו תלמידים נהדרים. היה לחיילים המורים קשר טוב עם הצוות החינוכי אך לא היה קשר עם ההורים. להרבה הורים לא היה מודעות לחשיבות החינוך.

הם בהחלט הבחינו בליקויי למידה אך הייתה מעט מודעות שם לבעיות אלה.

לפי איתי, הסיכוי היחיד שלא תיפתח עוד חזית בדרום היא הקירוב של תושבי וילדי הפזורה לצה"ל ולחברה הישראלית. האזור הוא ללא מים, ללא חשמל, וללא חינוך. כבר עכשיו יש המון פשיעה, רובה פלילית ולא לאומנית. אסור שהמדינה תזניח את האזור. מתישהו, חיל החינוך רוצה להקים את יחידת "דרך הנגב" מחדש.

בימים אלה חלק מהמפונים חזרו לישובים שלהם ואיתם גם חלק מהחיילים מחיל החינוך.

בירושלים נגמרה המשימה. חיל החינוך הבחין שלמפונים הייתה הרבה מעטפת חינוכית לעומת היישובים שלא התפנו ונמצאים תחת שגרת חירום. בגליל העליון ראו שיש מחסור באנשי חינוך וצוותי חינוך ולכן נפתחה מחלקה בגליל העליון ונשלחו חיילים לתגבור. קודם בישובים הצפוניים יותר – כפר בלום, כפר סאלד, שדה נחמיה, נאות מרדכי. וגם אנחנו זכינו בכפר הנשיא שזה הקיבוץ הדרומי ביותר בגליל העליון שתוגבר על ידי חיל החינוך.

התברר שבכפר הנשיא יש מדריכה אחת על 40 בני נוער וזו ההתמקדות העיקרית של החיילים כי בתלתונים יש יותר צוות וגיבוי. הם הגיעו לקיבוץ בשבוע של ההכנות למחנן וכל אחד השתבץ באחת הקבוצות. מי שקיבלה את פניהם ודואגת להם היא רותם מנהלת החינוך הבלתי פורמלי וגם מנהלת צח". בזמן המחנן הרגישו שהילדים הקטנים התחברו מיד לדמות הצבאית. גם פה הם עובדים במדים וללא נשק.

יש להם עוד כשנה לשרת. בתום חופשת הקיץ הם אמורים לעבוד בביה"ס מבוא גליל ובביה"ס ברמת כורזים, ואחה"צ בחינוך הבלתי פורמלי פה בקיבוץ.

ודעתם על הקיבוץ?

בכפר הנשיא טוב, כיף, מושלם, כמו גרעין בפרק משימה שגר בקיבוץ. נהנים מהעבודה, מהאווירה, מהשקט והחיים בקיבוץ. נכנסים עם הילדים לבריכה וגרים בחדר נחמד בדירות בנים ליד הגנים. ההורים שלהם קצת דואגים כי הם נמצאים בצפון, אך למזלם עדיין לא חוו אף אזעקה.

ולסיכום?

אנו שמחים להיות פה, קיבלו אותנו מאד יפה, אוירה טובה, קיבוץ מקסים, אחלה דירה, אחלה אנשים.

וגם אנחנו זכינו ותודה לכם שבאתם לסייע ותודה לצה"ל וחיל החינוך ששלח יד לעזרה.

ראיינה: צילה בן רשף

שירי מלחמת חרבות ברזל

טל רמון (הבן של אילן רמון ז"ל): "כולנו פצועים מהמלחמה הזו. אין מישהו שלא מכיר מישהו שנפל. כל בוקר אנחנו מתעוררים עם הפחד הזה, שעוד אדם יקר ילך מאיתנו. אני מתבונן בזמן שעובר ורואה כמה משפחת השכול הישראלית הולכת וגדלה, וחושב על כל האנשים שחווים את האובדן הבלתי נתפס שאני חוויתי ואת התהום שמחכה. כל זה עורר אותי לכתוב את השיר 'אח יקר'. העבודה על השיר הפכה להיות הדרך שלי להתמודד עם המציאות, והמוזיקה, כמו תמיד, עזרה לי לבטא את הכאב והתסכול הגדול שאני מרגיש.

כבר בהתחלה היה לי ברור שהשיר מבקש חיבור, דיאלוג, עוד קול, ומיד חשבתי על עמית פרקש, שאיבדה את אחיה סרן תם פרקש ז"ל שנהרג בהתרסקות מסוק במהלך מלחמת לבנון השנייה. שני האובדנים שלנו אישיים כל כך, אך יחד עם זאת גם לאומיים. כשעמית ואני נפגשנו הייתה בינינו הבנה עמוקה שלא מצריכה הסבר במילים. רצינו שנינו לתמוך, לתת נחמה דרך השיר ולמסור מסר מחזק".

אח יקר

טל רמון ועמית פרקש

יורים עלינו פוצעים אותנו ואנחנו מחזיקים

הכל הוחלט כבר, ולא נותרה ברירה ילדים חזקים

תשמרו עלינו על המשפחה, הרוח תלווה את צעדכם

עוד מחכה בין שברי הנשמה, תקווה ששמרנו עבורכם

אל תשבר אח יקר, אל תאבד את עצמך, זו תקופה לא שפויה

תהיה זהיר בבקשה, אח יקר

זו מלחמה, מילה אחרונה, לשנות את הכללים

ברקים יורדים ומכים אותנו, אבל אנחנו לא נופלים

אל תשבר אח יקר, אל תאבד את עצמך, זו תקופה לא שפויה

תהיה זהיר בבקשה, אח יקר

כמו כל דבר, בסוף זה ייגמר. ביחד נשאר

תחזרו אלינו, אל הבית האוהב, אין לנו אחר

2.8 דרור ארצי

3.8 דליה וגנר

מיכל דדוש

לוטן מזרחי

יהונתן יודאיקין

גבע שפיר

4.8 ארניו נאי

תובל רז

ליאה קולודני

5.8 ציונה מזרחי

הופ ינטיס

6.8 דייב דבולט

יוחאי וולפין

מלי עמית

רעי גרבי

7.8 פטרה כץ

ניר אשחר

ליבי וגנר

איתמר בכר

8.8 עלמא אזרן

סיפור לשבת

**אישתי? היא לא עובדת.
שיחה בין בעל לפסיכולוג.**

- מה אתה עושה בחיים?
- אני פקיד בבנק.
- ואשתך?
- היא לא עובדת, היא עקרת בית.
- מי מכין ארוחות בוקר למשפחה בבוקר?
- אשתי.

- באיזו שעה אשתך מתעוררת להכנת ארוחת הבוקר?

- היא מתעוררת ב-7:00. מנקה את הבית ולאחר מכן מכינה לכולנו ארוחת בוקר, כי יש לה זמן, היא לא עובדת.

- כמה ילדים יש לך?

- ארבעה.

- לאחר שהילדים נמצאים במסגרות חינוכיות, מה אשתך עושה?

- היא הולכת לשוק, ואז חוזרת הביתה לבישול ולכביסה. אתה יודע, היא לא עובדת יש לה הרבה זמן פנוי.

- מה היא עושה בצהריים?

- מחזירה את הילדים מהגנים ובתי הספר, לוקחת אותם לחוגים, מכינה איתם שיעורי בית, לוקחת את הקטן לטייל בגינה...

- ובערב? אחרי שאתה חוזר מהעבודה מה אתה עושה?

- אני נח עקב יום ארוך.

- ואשתך מה עושה?

- היא מכינה ארוחות ערב לילדים ולי, מפנה את השולחן ומנקה את הכלים לפעמים אני עוזר לה כדי שתספיק לקלח את הילדים לפני 21:00.

היא כל הזמן מתלוננת שהיא כבר עייפה ושאין לה עזרה.

- וכשהילדים הולכים לישון מה אתם עושים?

- בד"כ היא מכינה לי קפה ומביאה גם חתיכת עוגה שהיא הספיקה לאפות כי היא לא עובדת. אנחנו יושבים בסלון ותוך כדי שהיא מקפלת כביסה אני מספר לה על היום הקשה שהיה לי בעבודה, על המון לקוחות בבנק שרצו הלוואות וכו' וכו'..

אבל... השיחה נגמרת מהר. כי אני כבר עייף ואשתי מתלוננת שהיא זקוקה למקלחת ושהילדים ואני השתמשנו בכל המים החמים ועכשיו היא צריכה לחכות למים החמים כדי להתקלח.

היא כל היום בבית. איך היא לא מספיקה להתקלח?!

- ואשתך מספרת לך איך עבר עליה היום?

- מה כבר יכול לעבור עליה במהלך היום? זה לא שהיא עובדת.

יודעת שהדברים נכתבו במגמתיות, ובכל זאת היה חשוב לי להביא את הקטע הזה כדי להכניס לפרופורציות בעקבות כמה שרשורים שהיו כאן לאחרונה..

ובטרם אתם מגיבים - אבקש שתנסו להסתכל מבין השורות, ולהבין את עומקם של הדברים.

